

Arrest

nr. 99 707 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Mianeh en bent u Iraans staatsburger. Toen u dertien jaar oud was begon u gevoelens te krijgen voor uw vriend S. S. (...). U confronteerde uw vriend hiermee en uw vriend bleek aangenaam verrast dit te horen. Jullie begonnen een relatie en zagen elkaar eens per week in de velden van de familie van S. (...) om de liefde te bedrijven. U sprak hier nooit met iemand over en noch jullie gemeenschappelijke vrienden noch uw familie hadden enig vermoeden van jullie relatie. Kort voor uw achttiende verjaardag werden u en S. (...) betrappt door diens vader. U slaagde erin te ontsnappen, maar u zag nog hoe S. (...) door zijn vader geslagen werd. Toen u thuis aankwam, zag u dat de politie binnen was en dat uw beide ouders werden meegenomen. U verstopte zich en keerde tegen de avond terug toen uw ouders terug thuis waren. Bij

uw thuishomst werd u door uw vader afgeranseld en werd u door hem naar de koeienschuur gestuurd waar u een maand bleef. Tijdens deze maand kwamen de Iraanse autoriteiten u zeven tot acht keer thuis zoeken met een arrestatiebevel en een huiszoekingsbevel, en werd het huis steeds doorzocht. Na een maand kwam uw vader u opzoeken en vertelde hij u dat u hem onteerd had en dat u Iran diende te verlaten. Uw vader vergezelde u naar Tabriz, waar u van de smokkelaar een vals Turks paspoort kreeg. U nam in Tabriz samen met de smokkelaar de bus naar Istanbul (Turkije), waar u drie dagen later aankwam. Na een week in Istanbul werd u samen met twee Iraanse mannen op een bus naar Italië gezet. In Griekenland had de bus panne, maar na enkele uren konden jullie de reis voortzetten tot in Bologna (Italië). Daar werd u door de Italiaanse autoriteiten van de weg geplukt en meegenomen naar het politiebureau. Er werd u gevraagd of u asiel wilde aanvragen in Italië, wat u evenwel niet wilde aangezien Italië u niet erg beviel en u naar Groot-Brittannië wilde doorreizen. U werd aangemaand Italië te verlaten en werd vrijgelaten. U verbleef evenwel nog twee maanden in Italië en reisde ten slotte verder naar Nice (Frankrijk), naar uw oom. Bij uw oom verbleef u drie weken. U vroeg in Frankrijk evenmin asiel aan aangezien u nog steeds naar Groot-Brittannië wilde doorreizen. U reisde uiteindelijk verder naar België. Aangezien u het reizen moe was, besloot u in België te blijven, waar u op 5 januari 01 asiel aanvraagde. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees vermoord te worden wegens uw homoseksualiteit. U haalde aan het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal ook nog aan dat u zich in België bekeerd heeft tot het christendom. Ter staving van uw identiteit en/of asieltrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboortebokje (shenasnameh) en uw Iraanse identiteitskaart (karte melli).

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u, na uw vlucht uit Iran, een eerste stop maakte in Italië, waar u gedurende twee maanden verbleef. U vroeg in Italië geen asiel aan, hoewel u door een Italiaanse functionaris gevraagd werd of u dit wilde en u, nadat u dit had geweigerd, een bevel tot het verlaten van het Italiaanse grondgebied ontving (CGVS 9-10-01, p. 16). Na twee maanden verblijf in Italië reisde u door naar Frankrijk waar u uw oom bezocht en waar u drie weken bleef. In Frankrijk vroeg u al evenmin asiel aan (CGVS 9-10-01, p. 16-17). Toen u uiteindelijk in België aankwam besloot u niet verder te reizen naar Groot-Brittannië, maar diende u een asielaanvraag in, omdat u het beu was om verder te reizen (CGVS 9-10-01, p. 17). Een dergelijke houding is echter niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Voorts is het opmerkelijk dat uw algemene kennis over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen in Iran uiterst beperkt is waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig op de helling komt te staan. Zo weet u niet hoe homoseksualiteit in Iran wordt bekeken door de autoriteiten en religieuze personen en beweerde u dit ook niet te willen weten aangezien het u niet interesseert (CGVS 9-10-01, p. 30-31). U kent geen enkele Iraanse of internationale organisatie die opkomt voor de rechten van holebi's en u heeft hierover ook nooit enige informatie opgezocht, zelfs niet in België (CGVS 9-10-01 p.31). Ook uw kennis over de vervolging van homoseksuelen in Iran in het algemeen is bijzonder beperkt. U weet weliswaar dat homoseksualiteit verboden is in Iran, maar weet geenszins welke straf er staat op het hebben van een homoseksuele relatie en of het dan wel een geldstraf, een fysieke straf, een celstraf of een andere veroordeling betreft. U zou zich hierover nooit hebben geïnformeerd en stelde er geen belang bij te hebben dit te weten aangezien u Iran toch reeds verlaten heeft (CGVS 9-10-01, p. 8). U weet dan ook niet of homoseksuelen in Iran ter dood worden veroordeeld (CGVS 9-10-01, p. 30). U weet evenmin of de homoseksuele geaardheid op zich, zonder het stellen van homoseksuele handelingen, in Iran reeds strafbaar is, en weet ook niet of lesbische seksuele handelingen in Iran evenzeer strafbaar zijn (CGVS 9-10-01, p.31). Evenmin slaagde u er in de juridische term te geven die in de Iraanse wetgeving wordt gebruikt bij veroordelingen van mannen die beschuldigd worden van homoseksuele activiteiten. Geconfronteerd met deze term verklaarde u dat deze u niets zei (CGVS 9-10-01, p. 31, 3). Gevraagd naar voorbeelden van personen die in Iran veroordeeld zijn wegens hun homoseksualiteit stelde u enkel dat een dorpsbewoner jaren geleden gearresteerd was nadat bleek dat hij een relatie met een minderjarige had gehad en dat hij bij zijn vrijlating, tien jaar later, gek was geworden (CGVS 9-10-01,

p. 9-30). Geconfronteerd met de namen van enkele mannen die in Iran ter dood gebracht werden op beschuldiging van het uitvoeren van homoseksuele handelingen kon u deze geenszins duiden (CGVS 9-10-01, p. 3), dit terwijl het om zaken gaat die internationaal bekend zijn en veel stof deden opwaaien. Van iemand die beweert Iran ontvlucht te zijn omdat hij homoseksueel zou zijn en omdat hij hierom vreest veroordeeld te zullen worden, kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer interesse aan de dag legt voor de objectieve situatie inzake homoseksuelen in zijn land van herkomst en hierover meer informatie kan verstrekken. Tot slot kan hierbij nog opgemerkt worden dat u in België nog nooit naar een plaats gegaan bent waar het mogelijk is om andere homoseksuelen te ontmoeten en u zich ook nooit heeft geïnformeerd naar deze plaatsen (CGVS 9-10-01, p. 3).

Verder dient opgemerkt te worden dat u geen enkel nieuws heeft over het verdere verloop van uw problemen sinds uw vertrek uit Iran, noch over wat er met uw vriend S. (...) zou zijn gebeurd nadat zijn vader jullie betrapte en jullie aangaf bij de Iraanse autoriteiten. U stelde nooit contact te hebben opgenomen met S. (...) aangezien het u niet interesseert hoe het momenteel met hem gaat en wat er met hem is gebeurd (CGVS 9-10-01, p. 4-8, 9). U kon louter vertellen dat de autoriteiten zeven à acht keer bij uw ouders zijn binnengevallen terwijl u zich in Iran schuilhield in de schuur en terwijl u onderweg was naar België. Sinds uw aankomst in België zou u hier niet meer naar gevraagd hebben bij uw ouders aangezien u nu uw doel bereikt hebt en u hier zodoende geen vragen meer over heeft (CGVS 9-10-01, p. 5-6). Van iemand die vervolging vreest en zich aan een eventuele gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit zijn land van herkomst te verlaten, mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die aspecten die deel uitmaken van de kern van zijn vrees en zijn vluchtrelaas. Dat u zich niet interesseert in het lot van uw vriend S. (...) en u ook geen verdere informatie over mogelijke invallen van de autoriteiten na uw aankomst in België heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas, en u bovendien stelt dat dit u niet langer interesseert aangezien u uw doel reeds heeft bereikt (CGVS 9-10-01, p. 6), is een houding die andermaal geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast doet een dergelijk gebrek aan interesse wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het allerm minst geloofwaardig dat u Iran daadwerkelijk verlaten zou hebben naar aanleiding van het hebben van een homoseksuele relatie die openbaar werd gemaakt en waarvoor u momenteel door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht.

Tot slot beweerde u sinds uw aankomst in België te zijn bekeerd tot het katholicisme, nadat u in het opvangcentrum een man ontmoette die u naar een kerk in Sint-Truiden bracht (CGVS 9-10-01, p. 17-18). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u uw bekering geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Zo beweerde u in Sint-Truiden ongeveer 30 keer een kerk bezocht te hebben met deze man. U kende zijn naam evenwel niet en wist ook niet welke kerk u had bezocht (CGVS 9-10-01, p. 18-19). Nadat u na enkele maanden vanuit Sint-Truiden eerst naar Broechem en daarna naar Rixensart verhuisde, bezocht u geen kerk meer en informeerde u zich nooit over een kerk waar u de dienst kon bijwonen of over eventuele Bijbelstudie die werd georganiseerd (CGVS 9-10-01, p. 19, 0). U beweerde zich aangetrokken te voelen tot het katholicisme aangezien deze religie respectvoller is dan de islam en christenen moslims nooit beledigen, terwijl moslims dit omgekeerd wel doen. Ook, zo vertelde u verder, zijn er in alle moslimlanden problemen terwijl er in de katholieke landen nergens oorlog is (CGVS 9-10-01, p. 18, 19). Bovendien wordt homoseksualiteit in het katholicisme toegelaten, zo vermoedt u, hoewel u niet kan specificeren wat de Kerk precies zegt over homoseksualiteit (CGVS 9-10-01, p. 0). U beweerde de bijbel, waarvan u stelde dat Jezus deze schreef (CGVS 9-10-01, p. 1), nooit te hebben gelezen en eigenlijk niets te hebben geleerd tijdens uw bezoeken aan de kerk in Sint-Truiden aangezien u niet verstond wat er werd gezegd (CGVS 9-10-01, p. 1,). Uw kennis over het leven van Jezus blijkt dan ook miniem. Zo weet u niet waar Jezus is geboren, in welk land hij heeft geleefd en hoe oud hij was toen hij stierf (CGVS 9-10-01, p. 0, 1). U weet dat Jezus de zoon van God is maar beweert dat Maria niet getrouwd was en dat er geen vaderfiguur aanwezig was in het leven van Jezus (CGVS 9-10-01, p. -1). U wist dat de dood van Jezus bevolen werd door een koning, maar u kende zijn naam niet. Geconfronteerd met de naam Herodes stelde u niet te weten wie dat was (CGVS 9-10-01, p. 1). Van de vier evangelisten heeft u nog nooit gehoord (CGVS 9-10-01, p.). Geconfronteerd met uw gebrek aan kennis en uw eigen verklaringen dat u de bijbel nooit heeft gelezen en er niets over heeft geleerd stelde u dat u al deze vragen beu was, dat u zich had vergist en dat u niet van religie bent veranderd (CGVS 9-10-01, p.). Uiteindelijk beweerde u zich graag ooit te willen bekeren tot het christendom, maar momenteel niet te zijn bekeerd (CGVS 9-10-01, p.).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Het door u neergelegde shenasnameh (geboorteboekje) en uw Iraanse

identiteitskaart bevestigen immers enkel uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij lijkt zich in haar verzoekschrift enkel te beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.1. Verzoekende partij bevestigt dat zij homoseksueel is en zij benadrukt dat zij ter goeder trouw is. Zij stelt dat het, gelet op de sociaal-culturele achtergrond in Iran, het ondenkbaar is dat een man homoseksueel van aard is, laat staan een liefdesrelatie zou uitbouwen met een andere man, zonder zich bloot te stellen aan zware represailles. Uit recent onderzoek blijkt immers dat Iran het meest homoonvriendelijke land ter wereld is en dat op het verrichten van sodomie de doodstraf staat. Zij riskeert dan ook wel degelijk de doodstraf indien zij terugkeert naar Iran.

2.2.1.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze uiteenzet waarom zij het niet geloofwaardig acht dat verzoekende partij Iran daadwerkelijk zou hebben verlaten naar aanleiding van het hebben van een homoseksuele relatie die openbaar werd gemaakt en waarvoor zij momenteel door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht. Het louter tegenspreken van deze conclusie door erop te hameren dat zij wel degelijk homoseksueel is, dat zij ter goeder trouw is en dat zij, gelet op de situatie in Iran, wel degelijk het risico loopt om te worden vervolgd indien zij terugkeert, volstaat niet om de verschillende motieven, die geleid hebben tot het voormelde besluit, in een ander daglicht te stellen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.2.1. Betreft de vaststelling van verwerende partij dat de algemene kennis van verzoekende partij over de leefwereld van en gebeurtenissen betreffende homoseksuelen nagenoeg onbestaande is, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen op de helling komt te staan, meent verzoekende partij dat het echter niet verwonderlijk is dat zij niet bijster veel afweet van de leefwereld van homoseksuelen in Iran, aangezien dit een taboe is. Zij legt uit dat men in Iran niet over homoseksualiteit spreekt of durft te spreken. Aangezien zij wist dat haar geaardheid en haar relatie niet werden aanvaard in Iran, sprak zij er met niemand over uit angst. Bovendien was zij nog jong toen zij gevoelens kreeg voor haar vriend en met hem een relatie begon. Deze onwetendheid doet derhalve geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij niet weet hoe homoseksualiteit in Iran wordt bekeken door de autoriteiten en door de religieuzen, welke Iraanse of internationale organisaties er gevestigd zijn die opkomen voor de rechten van holebi's, welke straf er staat op het hebben van een homoseksuele relatie, of homoseksuelen in Iran ter dood worden veroordeeld, of de homoseksuele geaardheid op zich, zonder het stellen van seksuele handelingen in Iran evenzeer strafbaar zijn en welke juridische term in de Iraanse wetgeving wordt gebruikt bij veroordelingen van mannen die beschuldigd worden van homoseksuele activiteiten. Verzoekende partij slaagde er evenmin in om enkele voorbeelden te geven van personen die in Iran veroordeeld zijn wegens hun homoseksualiteit. Geconfronteerd met de namen van enkele mannen die in Iran ter dood gebracht werden op beschuldiging van het uitvoeren van homoseksuele handelingen, kon verzoekende partij deze geenszins duiden, hoewel het om zaken gaat die internationaal bekend zijn en veel stof deden opwaaien. Verzoekende partij tracht dit quasi totale gebrek aan kennis goed te praten door erop te wijzen dat dit onderwerp taboe is in Iran, dat zij haar geaardheid en haar relatie verborgen diende te houden en dat zij over dit onderwerp niet mocht en niet durfde te spreken. Zij stipt aan dat zij bovendien ook nog zeer jong was toen zij een relatie begon met haar vriend. De Raad kan dergelijke uitleg echter niet aanvaarden. Zo blijkt immers uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verschillende keren heeft aangegeven dat zij dergelijke informatie niet heeft opgezocht, ook niet nu zij in België verblijft, omdat dit haar niet interesseert en omdat zij geen belang heeft bij deze kennis omdat zij Iran toch al heeft verlaten en derhalve haar doel reeds heeft bereikt. Het feit dat verzoekende partij nooit enige moeite heeft ondernomen – ook niet nu zij in België verblijft, waar homoseksualiteit niet strafbaar is en waar het taboe op dit onderwerp zo goed als onbestaande is – om meer te weten te komen over de strafrechtelijke en feitelijke behandeling van homoseksuelen in Iran, hetgeen haar in staat had

gesteld om beter te kunnen inschatten welk risico zij zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Iran, betreft volgens de Raad een houding die in geen geval strookt met haar beweerde vrees voor vervolging. Verwerende partij merkt in dit verband eveneens op dat verzoekende partij heeft aangegeven in België nog nooit naar een plaats te zijn geweest waar het mogelijk is om andere homoseksuelen te ontmoeten en dat zij evenmin heeft geïnformeerd hierover. Er kan derhalve in hoofde van verzoekende partij een flagrant gebrek aan interesse worden vastgesteld, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Verder oordeelt de Raad dat van iemand die reeds vijf jaar een homoseksuele relatie heeft op achttienjarige leeftijd mag worden verwacht dat deze, mede gezien de mediatieke belangstelling in Iran voor de behandeling van homoseksuelen die hun geaardheid veruitwendigden – de bestreden beslissing verwijst naar het ter dood brengen van homoseksuelen – op de hoogte is van de desbetreffende Iraanse strafmaat en derhalve van het concreet gevaar dat zij loopt en van de houding die de autoriteiten en de religieuzen dienaangaande aannemen. Dat verzoekende partij die om reden van haar beweerde seksuele geaardheid haar land van herkomst diende te verlaten totaal niet bekend is met de ware omvang van het bedreigend karakter van haar maatschappelijke leefomgeving en ostentatief stelt niet in het minst geïnteresseerd te zijn in het lot van haar Iraanse partner met wie zij gedurende vijf jaar een intense relatie had (administratief dossier, stuk 3, p. 28-29) verhindert enig geloof te hechten aan het door haar voorgehouden asielrelaas, inclusief aan haar beweerde seksuele geaardheid.

2.2.3.1. Verzoekende partij wenst nog op te merken dat het deel van het gehoor dat betrekking heeft op haar eventuele bekering tot het katholicisme niet relevant is en dan ook niet mee in overweging kan worden genomen in de uiteindelijke beslissing. Zij wenst aan te stippen dat het feit of zij zich al dan niet tot het katholicisme heeft bekeerd of wil bekeren sinds haar aankomst in België, volledig losstaat van het voorgaande.

Tot slot haalt verzoekende partij aan dat zij nog maar een paar maanden in België verblijft en dat zij de taal nog niet machtig is. Er kan dan ook niet van haar worden verwacht dat zij volledig op de hoogte is van de katholieke leer.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar initieel voorgehouden bekering tot het katholicisme, los wordt besproken van haar bewering dat zij omwille van een homoseksuele relatie vervolging zou riskeren in Iran. De door verzoekende partij aangehaalde opmerking is dan ook niet relevant. Ten tweede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij uiteindelijk toegeeft dat zij zich nog niet heeft bekeerd tot het katholicisme. Haar ter vergoelijking aangehaalde uitleg, met name dat zij nog maar pas in België is en de taal nog niet goed beheerst, waardoor haar niet kan worden verweten weinig kennis aan de dag te kunnen leggen over haar, initieel verklaarde nieuwe geloof, doet dan ook niet ter zake.

2.2.4. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, inclusief haar beweerde seksuele geaardheid, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT